

ภาพกิจกรรม ผลงานการตัดสินใจการประกวดหนังสือ และการ์ตูนแอนิเมชัน ภายใต้หัวข้อ สันติสุขที่ยั่งยืน

1 พฤศจิกายน 2552 – 27 พฤษภาคม 2553

รางวัลชมเชย “หนังสือ” จำนวน 3 รางวัล

1. พุกพัน...หนึ่งเดียว

ผลงานของทีมนักศึกษาคณะวิทยาการสื่อสาร มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

เรื่องย่อ

เนื่องจากในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ความแตกต่างทางศาสนา และภาษา ปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันส่วนหนึ่งมาจากการที่ประชาชนบางคนยังยึดติดกับเรื่องราวและเหตุการณ์ในอดีต ทำให้เรื่องราวเกิดความสลับซับซ้อนมากขึ้น จนปัญหาดูเหมือนจะเรื้อรังและยากที่จะแก้ไขได้

จากเหตุการณ์และปัญหาดังกล่าว จึงทำให้บุคคลผู้หนึ่งเกิดแรงบันดาลใจในอันที่จะลุกขึ้นมาแก้ไขปัญหา เขาผู้นั้นคือ “ไฟซอล” เยาวชนหนุ่มในพื้นที่ที่มีโอกาสได้มาศึกษาเล่าเรียนในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง เขามีแนวความคิดและตั้งมั่นอยู่ตลอดเวลาว่า เมื่อเขาเรียนจบแล้ว เขาต้องกลับมาแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นในพื้นที่บ้านเกิดของเขาให้ได้ ซึ่งในช่วงที่เขากำลังศึกษาอยู่นั้น เขามีเพื่อนต่างศาสนิกคนหนึ่ง นามว่า “วินัย” เป็นคนที่มีฐานะดี และมีแนวคิดที่จะแก้ปัญหาในจังหวัดชายแดนภาคใต้เฉกเช่นเดียวกับไฟซอล

2. Little Story

ผลงานของทีมนักศึกษาคณะวิทยาการสื่อสาร มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

เรื่องย่อ

“อับดุลการิม” หนุ่มมุสลิมที่มีความเชื่อและศรัทธาต่อหลักคำสอนของศาสนาอิสลาม เขาเป็นคนที่เรียบง่าย มีความสุขกับการที่ได้อยู่ในบ้านที่สงบเงียบ และใช้เวลากับการท่องจำอัลกุรอาน แต่ชีวิตความเป็นอยู่ของเขาก็ประสบปัญหาขึ้น เมื่อ “สาคร” เพื่อนต่างศาสนาซึ่งเป็นนายความจบใหม่ และเป็นเพื่อนบ้านของเขา ได้ตกลงรับปากกับเจ้านายของเขาว่า จะช่วยดูแลเจ้าโจโจ้ สุนัขตัวโปรดของเจ้านายในระหว่างที่เจ้านายไปทำธุระที่ต่างประเทศ

ปัญหาจึงเกิดขึ้นเมื่อสาครออกไปทำงานตอนเช้า และปล่อยเจ้าโจโจ้ไว้กับบ้าน ซึ่งเจ้าโจโจ้ได้เห่า ส่งเสียงดังรบกวนอับดุลการิมที่กำลังอ่านอัลกุรอานในบ้านของเขา ด้วยเหตุนี้จึงทำให้อับดุลการิมไม่มีสมาธิในการท่องจำและอ่านอัลกุรอาน ด้วยความที่สาครเป็นเพื่อนบ้านที่ดี และอับดุลการิมเป็นคนขี้เกรงใจ จึงทำให้อับดุลการิมต้องทนอยู่กับสภาพที่มีสุนัขเห่าทุกวัน โดยที่ไม่กล้าปรึกษาบอกปัญหาของตนให้สาครได้รับรู้ จนในที่สุดอับดุลการิมก็มีอาการเจ็บป่วยได้อีกต่อไป จึงตัดสินใจที่จะพูดกับสาคร ขณะนั้นสาครเพิ่งกลับจากการทำงานด้วยความเหน็ดเหนื่อย สาครจึงคิดว่าอับดุลการิมมีอคติกับสุนัข ทำให้ทั้งคู่มีปากเสียงกันอย่างหนัก ต่างคนต่างอ้างเหตุผลของตน และไม่มีทีท่าว่าการทะเลาะเบาะแว้งนี้จะสิ้นสุดลงได้ ในระหว่างนั่นเอง “ไอนีน” หญิงสาวที่ทั้งคู่แอบหมายปองไว้ได้เข้ามาเกลี้ยกล่อมให้ทั้งคู่สงบสติอารมณ์และแก้ไขปัญหาร่วมกัน

3. โลกแต่ไหนที่จะวิ่งหาความสุขได้

ผลงานของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล

เรื่องย่อ ชายหนุ่มคนหนึ่งมีชีวิตเหมือนคนทั่วไป ชีวิตของเขาเจอกับเหตุการณ์มากมาย ทั้งดีและไม่ดีปะปนกัน เป็นต้นว่าเรียนจบด้วยเกียรตินิยม มีงานดีๆ ทำ และฐานะร่ำรวย แต่ในขณะเดียวกัน ชีวิตอีกด้านของเขาคือ เขาโดนแฟนทิ้ง มีหนี้สินล้นตัว อีกทั้งยังตกงานอีกด้วย

เขามีเพื่อนคนหนึ่งเป็นคนช่างฝัน ชอบฝันถึงความสุขในชีวิต เพื่อนของเขาได้เล่าให้เขาฟังถึงอนาคตที่วาดหวังไว้ นั่นก็คือ การประสบความสำเร็จในทุกด้านของชีวิต ขณะที่นั่งฟังอยู่นั้นเขาก็มีความคิดอย่างหนึ่งขึ้นมา จึงลุกเดินจากเพื่อนไป และวิ่งๆๆๆ ไปเรื่อยๆ ผ่านชุมชน ผ่านผู้คนมากมาย และหลากหลายสาขาอาชีพ คล้ายๆ กับต้องการค้นหาอะไรบางอย่าง

ในขณะที่วิ่งอยู่นั้น เขามองเห็นป้ายบางอย่างติดอยู่บนหัวผู้คนที่เขาวิ่งผ่าน เขาจึงหยุดวิ่งและมองดู แต่ก็เห็นเลือนราง เขาจึงขี้ตาเพราะคิดว่าตาฝาด และออกวิ่งไปเรื่อยๆ ก็เห็นผู้คนต่างมีป้ายบนหัวเขียนไว้ทั้งนั้น เขาจึงเริ่มสังเกตที่หัวของเขา แล้วพบว่า มีป้ายเขียนไว้เช่นกัน เป็นข้อความว่า (?) จากนั้นเขาจึงเริ่มต้นค้นหาว่าอะไรคือสิ่งที่เขาต้องการ เขามองดูป้ายของทุกคนที่เดินผ่านและเริ่มคิด และป้ายของแต่ละคนก็เปลี่ยนไปเรื่อยๆ และวนเวียนซ้ำๆ กันไป เขาเหนื่อยจึงหยุดพัก จากนั้นก็ออกวิ่งไปเรื่อยๆ อีก แล้วก็มองไปที่ปลายทาง มองเห็นคนๆ หนึ่ง ไม่มีป้ายติดที่หัวเลย เขาแปลกใจจึงหยุดดู และแล้วเขาก็เห็นป้ายมากมายทั้งอยู่ข้างๆ เป็นข้อความที่เขาเคยเห็นมาหมดแล้ว ทั้งด้านดีและไม่ดี

คนๆ นั้นที่เขาเห็นกำลังเดินด้วยความร่าเริงและร้องเพลงไปด้วย เหมือนกับเดินหาอะไรสักอย่าง เมื่อหาเจอเขาก็ล้มลงหยิบสิ่งนั้น แล้วดีดไว้ที่หน้าอกของเขาและเดินจากไปด้วยความสบายใจ ชายหนุ่มจึงสงสัยก็เดินไปที่ๆ ผู้ชายคนนั้นบ้าง แต่ก็ไม่พบสิ่งใดเลย เขาจึงหยิบป้ายที่อยู่ด้านหลังและบนหัวของเขาออกหมดและทิ้งลงบ้าง และแล้วเขาก็เห็นแสงสว่างบางอย่างส่องออกมา เขาจึงเดินเข้าไปดู มันเป็นเพียงเศษกระดาษเล็กๆ มีข้อความว่า “ความสุขอยู่ที่ใจ ไม่จำเป็นต้องวิ่งหา” จากนั้นเขาจึงมองขึ้นฟ้า แล้วก็เอาสิ่งนั้นดีดไว้ที่หน้าอกและเดินอ้อมยิ้มจากไปด้วยความสุขใจ

รางวัลชมเชย “การ์ตูนแอนิเมชัน” จำนวน 3 รางวัล

1. มิวส์

ผลงานของทีมนักศึกษา คณะมัณฑนศิลป์และดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยคริสเตียน

เรื่องย่อ

บ่ายแก่ๆ วันหนึ่ง ที่วัดพุทธแห่งหนึ่งในจังหวัดชายแดนภาคใต้กำลังจะมีงานประจำปี ชาวบ้านต่างมาช่วยกันร่วมแรงร่วมใจ คนละไม้คนละมือ จัดเตรียมงานประจำปี หลวงตาขึ้นเฝ้าดูด้วยความปลื้มปิติในความสามัคคีของทุกคน

รถบรรทุกขนาดเล็กที่ชนมะพร้าวเต็มคันรถ วิ่งมาจากปากทางตรงเข้ามาจอดใกล้ๆ กับหลวงพ่อกับหลวงพ่อกับคนขับรถเป็นชายชาวมุสลิมลงจากรถ เพื่อนำมะพร้าวจากสวนมาช่วยงานประจำปี ประตูดอกอีกด้านก็เปิดออก เด็กชายชาวมุสลิมกระโดดลงจากรถด้วยท่าที่ตื่นเต้นและอยากรู้ อยากเห็น จึงวิ่งเล่นไปทั่วบริเวณวัด

ในโบสถ์ประจำวัด เณรน้อยรูปหนึ่งกำลังนั่งสมาธิอย่างสงบ เด็กชายมุสลิมโผล่มาทางด้านหลัง ด้วยความสงสัยจึงก้มมองไปที่เณรน้อยและจ้องมองอย่างไม่คลาดสายตา เด็กชายมุสลิมเอื้อมมือไปสะกิดเรียกหวังให้มาเล่นเป็นเพื่อนกัน แต่เณรน้อยก็ไม่มีการตอบกลับ ยังคงนั่งสมาธิอยู่อย่างนั้นเช่นเดิม เด็กชายมุสลิมจึงนึกสนุกเริ่มแกล้งเณรน้อยด้วยวิธีต่างๆ ทั้งเอาไม้แห่ขมูก ตะโกนใส่หู ล้อเลียน ฯลฯ แต่เณรน้อยก็ไม่สนใจ เด็กชายมุสลิมจึงเริ่มมองหาเครื่องมือมากลั่นแกล้งเณร จึงหันไปหยิบตาลปัตร เณรน้อยจึงแอบหนีตามองตาม แล้วรีบหลับตาลงทันทีที่เด็กชายมุสลิมหันกลับมา เด็กชายมุสลิมจึงงัดเอาตาลปัตรฟาดเข้าที่ศีรษะของเณรน้อยอย่างแรง เณรน้อยหมดความอดทน จึงลุกขึ้นวิ่งไล่เด็กชายมุสลิมที่วิ่งหนีพร้อมกับล้อเลียนเณรไปด้วย

ทั้งคู่วิ่งไล่กัน ไปถึงทางด้านหลังวัดที่ติดกับสวนยางของชาวบ้าน โดยมีลำธารกั้นเขตวัดอยู่ ด้วยความซุกซน เด็กชาวมุสลิมข้ามลำธาร ไปยังฝั่งสวนยาง แต่สะพานท่อนไม้ที่ข้ามไปนั้นได้หักและลอยตามกระแสน้ำไป เด็กชาวมุสลิมแสดงท่าทางดีอกดีใจและล้อเลียนที่เนอร์ไม่สามารถตามมาได้

ทันใดนั้น เงาตะคุ่มๆ ของไอ้ต่างสูนซ์เฝ้าสวนตัวใหญ่สีดำเดินอย่างสามขุมออกมาจากพงหญ้า พร้อมกับส่งเสียงขู่เด็กชายแปลกหน้า เนอร์น้อยที่อยู่ฝั่งตรงข้ามเห็นจึงตะโกนบอกเด็กชายผู้เคราะห์ร้ายให้ระวังตัว เด็กชาวมุสลิมหันไปเห็นเข้าจึงตกใจ วิ่งปีนขึ้นต้นยางอย่างรวดเร็ว เนอร์น้อยยื่นหัวเราะเยาะอยู่ฝั่งตรงข้าม พร้อมหันหลังจะเดินจากไป แต่เนอร์น้อยนึกถึงคำสอนของหลวงตาที่สอนเรื่องความสามัคคี โดยยกพระราชดำรัสของในหลวงที่ว่า “ที่เป็นสิ่งสำคัญที่สุด เพราะว่าตามที่ได้กล่าวเมื่อตะกี้ว่า แต่ละคนจะตั้งอยู่ในความสามัคคี ช่วยร่วมแรงกัน เพื่อปฏิบัติงานที่เป็นประโยชน์ เป็นประโยชน์ต่ออะไร ตอนนั้นก็ต้องบอกว่าเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม หรือต่อชาติบ้านเมือง เชื่อว่าท่านทั้งหลายก็มีความปรารถนาดีโดยแท้ ไม่ใช่ดีบ้างไม่ดีบ้างว่า ตั้งใจที่จะเข้าหากัน ร่วมแรงกัน ปฏิบัติงาน เพื่อส่วนรวม เพื่อประเทศชาติ” (พระราชดำรัสเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา : 4 ธันวาคม 2519) เนอร์จึงตัดสินใจหันหลังกลับมาช่วย ขณะนั้นเด็กชาวมุสลิมเกาะอยู่บนต้นยาง ในขณะที่ไอ้ต่างกำลังเห่าอยู่ที่โคนต้นยาง ด้วยความตกใจกลัว เด็กชาวมุสลิมจึงเริ่มร้องไห้ เนอร์น้อยใช้สตินั่งสมาธิคิดหาวิธีแก้ปัญหา เมื่อคิดได้ จึงให้เด็กชาวมุสลิมถอดเสื้อโยนข้ามฝั่งมา เด็กชายเมื่อเข้าตาจนจึงทำตาม เมื่อเนอร์ได้เสื้อแล้วจึงถอดจิวรามามัดกับเสื้อเพื่อเพิ่มความยาว แล้วจึงนำปลายด้านหนึ่งผูกไว้กับต้นไทร ส่วนอีกด้านโยนกลับไปให้เด็กชาวมุสลิม แล้วบอกให้ทำตาม เด็กชายจึงมัดผ้าอีกด้านเข้ากับต้นยาง แล้วค่อยๆ ไต่ข้ามฝั่งมา

ลมเริ่มพัดแรงขึ้น น้ำในแม่น้ำก็ไหลเชี่ยวมากกว่าเดิม เด็กชายคลานอย่างระมัดระวัง ระหว่างมาถึงกลางแม่น้ำ มีลมพัดแรงมาวูบหนึ่งจนเกือบทำให้เด็กชายถูกลมพัดเกือบตก ด้วยความกลัวจึงรีบเร่งไต่เพื่อรีบไปให้ถึงอีกฝั่งเร็วขึ้น

เมื่อใกล้จะถึงฝั่ง เนอร์น้อยเอื้อมมือออกไปเพื่อจะช่วย แต่ปลายผ้าด้านหนึ่งเริ่มคลายตัวหลุดออกจากต้นไม้ เนอร์รีบคว้าผ้าดึงไว้ แต่แรงของเนอร์ก็ไม่สามารถทานไว้ได้ ทั้งคู่จึงตกน้ำและต่างตะเกียกตะกายขึ้นฝั่ง เนอร์น้อยดันให้เด็กมุสลิมขึ้นมาก่อน แล้วเด็กมุสลิมจึงเอื้อมมือไปช่วยเนอร์ขึ้นมาจากน้ำได้อย่างปลอดภัย ทั้งคู่ต่างมองหน้ากันด้วยความตกใจในเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้น และหัวเราะออกมาเสียงดังลั่นเมื่อเห็นสาหร่ายในลำธารติดอยู่บนศรีษะของเนอร์น้อย ทำให้ดูเหมือนมีผม จากนั้นทั้งคู่ก็สัญญาว่าจะเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันตลอดไป

2. ความเข้าใจสู่สันติสุขที่ยั่งยืน

ผลงานของทีม DREAMPIXEL ของนายอรัญ อเนกคุณะ และนายฐาปนา สุวรรณมาโจ

เรื่องย่อ

ภาพโรงเรียนที่ถูกไฟไหม้ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า เด็กนักเรียน ครู และผู้ปกครอง ต่างพากันเสียใจกับเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้น ภาพแผนที่ประเทศไทยที่ติดอยู่บนฝาผนังห้องเรียน บัดนี้กำลังโดนไฟไหม้จากด้านล่างของแผนที่ขึ้นมาเรื่อยๆ

ตัดภาพมาที่อีกเหตุการณ์หนึ่ง เด็กหญิงคนหนึ่งกำลังตั้งใจพับกระดาษ โดยในโทรทัศน์รายงานข่าว สถานการณ์ความรุนแรงที่กำลังเกิดขึ้นในจังหวัดชายแดนภาคใต้

ตัดภาพมาที่อีกเหตุการณ์หนึ่งคือ ไฟไหม้โรงเรียน เด็กนักเรียนชายคนหนึ่งย้อนนึกไปถึงเมื่อครั้งโรงเรียนยังอยู่ในสภาพปกติ เพื่อนๆ ในห้องต่างเรียนหนังสือและวิ่งเล่นในสนามอย่างสนุกสนาน เสียงเด็ก ๆ พุดขึ้นมาว่า “เมื่อโรงเรียนของผมโดนเผา ผมและเพื่อนๆ ทั้งพุทธและมุสลิมจะเรียนกันที่ไหน?” เด็กชายจับมือแม่เอาไว้แน่น

แม่ย้อนนึกไปถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ เหตุการณ์ระเบิดตลาดในตัวเมือง ครั้งนั้นเธอรอดมาได้อย่างหวุดหวิด และภาพรถยนต์ที่ระเบิดขึ้นกลางตลาดสด ซึ่งเกิดขึ้นตรงหน้าแค่ไม่กี่เมตร

ตัดภาพมาที่เด็กหญิง ซึ่งกำลังนั่งพับกระดาษบางอย่างบนโต๊ะอย่างตั้งใจ โทรทัศน์ในห้องยังคงรายงาน สถานการณ์เหตุการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนใต้อย่างต่อเนื่อง

ภาพเหตุการณ์ระเบิดรถยนต์กลางตลาดสด ผู้คนแตกตื่น หญิงสาวผู้เป็นแม่วิ่งหนีเอาชีวิตรอดท่ามกลาง ความซุลมุนวุ่นวาย

เสียงหญิงสาวพูดแสดงความรู้สึก “เรายังคงดำเนินชีวิตในแต่ละวันให้เหมือนปกติในสถานการณ์ที่ไม่ปกติ”

“เมื่อเสียงระเบิดดังขึ้น นั่นหมายถึงเราต้องสูญเสียคนที่เรารัก ไม่ว่าจะเป็นที่น้องเรา ครอบครัวเรา เพื่อนฝูงเรา ไม่ว่าจะศาสนาอะไร เราต่างมีคนที่เรารักเหมือนกัน” หญิงสาวผู้เป็นแม่หันไปมองคุณครู ซึ่งยืนอยู่ข้างๆ

เสียงคุณครูพูดขึ้นมาว่า “ดิฉันเป็นครูที่นี้มาตลอด 20 ปี และจะทำหน้าที่ครูต่อไป แม้ต้องสอนหนังสือท่ามกลางระเบิดและเสียงปืน”

“ถ้าดิฉันทิ้งที่นี้ แล้วเด็กๆ ทั้งพุทธและมุสลิมจะอยู่กันยังไง ดิฉันเป็นห่วงพวกเขา”

ตัดภาพมาที่เด็กผู้หญิง ซึ่งพับกระดาษออกมาเป็นรูปนก วางบนโต๊ะมากมาย บนปีกนกมีข้อความว่า “สันติสุข”

ตัดมาที่เหตุการณ์ไฟไหม้โรงเรียน (ฉากแรกที่เปิดเรื่อง) เครื่องบินบินผ่านบนฟ้า พร้อมโปรยนกกระดาษลงมา เด็กนักเรียน ครู และผู้ปกครอง ยื่นมือรับนกกระดาษที่หล่นลงมา พร้อมข้อความ “สันติสุข” บนปีก ซึ่งแทนความรักและความหวังใจจากคนไทยทุกภาคทุกศาสนา

เมื่อนกกระดาษโปรยลงมา ไฟที่กำลังเผาโรงเรียนค่อยๆ ดับมอดลง และโรงเรียนที่โดนไฟเผาถล่มค่อยๆ สร้างขึ้นมาใหม่ตั้งป่าภูหาวีร์ ภาพแผนที่ประเทศไทยบนผนัง โรงเรียนที่โดนเผาจนไหม้กลับมาเป็นแผนที่ใหม่ที่สมบูรณ์อีกครั้ง

ทั้งครู นักเรียน ผู้ปกครอง และชาวบ้าน กลับมีรอยยิ้มได้อีกครั้ง ด้วยความรักจากพี่น้องคนไทยทุกคน

3. เป้ากบ

ผลงานของทีมนักศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

เรื่องย่อ ในจินตนาการของกลุ่มเด็ก สัตว์ประหลาดสองตัวกำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือด เมื่อเหตุการณ์ยุติลง หนึ่งยางสีแดงได้ทับหนึ่งยางสีเขียว เสียงเล็กๆ หัวเราะกึกก้องอย่างสนุกสนานดังมาจากม้านั่งข้างต้น ไม้ในโรงเรียนระหว่างพักเที่ยงเด็กชายต้องและเด็กชายอาลิมเดินตรงมายังม้านั่งที่เด็กๆ ชาวมุสลิมกำลังเล่นเป้ากบอย่างสนุกสนาน อาลิมเกิดอยากเล่นเป้ากบกับคนอื่นๆ บ้าง แต่ต้องทำท่าเหมือนไม่อยากจะเล่น เมื่ออาลิมเข้าไปเล่นอย่างสนุกสนาน อาลิมหันไปมองเห็นต้องนั่งเงียบๆ เอากิ่งไม้เขียวเดินเล่นอยู่ตามลำพัง อาลิมจึงเอ่ยปากชวนต้องมาเล่นด้วย แต่เหตุการณ์ไม่เป็นไปอย่างที่คิด เนื่องจากกลุ่มเด็กที่เล่นอยู่นั้นไม่ต้องการให้ต้องเข้ามาเล่นด้วย จึงแบ่งเส้นกันรอบโต๊ะเพื่อสร้างอาณาเขต ทำให้อาลิมเกิดความไม่พอใจ กลุ่มเด็กมุสลิมจึงเสนอทางเลือกให้กับอาลิมว่าต้องการจะเล่นกับพวกเขาต่อหรือออกจากอาณาเขตไปเล่นกับต้อง ทำให้อาลิมตัดสินใจออกไปเล่นกับต้องเพียงสองคน ต่อมาเมื่อเด็กบางคนในกลุ่มแพ้การเล่นเป้ากบจนหนึ่งยางหมด จึงเกิดความคิดอยากได้หนึ่งยางของต้องและอาลิม จึงวางแผนกับพรรคพวกขโมยให้ต้องและอาลิมเข้าร่วมเล่นเป้ากบด้วย เพราะเห็นว่า ต้องและอาลิมน่าจะเล่นไม่เก่ง และมีหนึ่งยางเยอะน่าจะง่ายต่อการเอาหนึ่งยางมาเป็นของตัวเอง ต้องและอาลิมจึงได้ร่วมเล่นเป้ากบกับกลุ่มเด็ก แต่ต้องนั้นไม่มีหนึ่งยาง อาลิมจึงแบ่งหนึ่งยางให้ต้องเล่นด้วย และแล้วหนึ่งยางของต้องและอาลิมก็หมดลงจนเหลือเส้นสุดท้าย อาลิมทำหน้าเศร้ามองหน้าต้อง เมื่อต้องเห็นอาลิมทำหน้าเศร้า ต้องจึงเอาหนึ่งยางพิเศษเส้นสุดท้ายของตนออกมา ซึ่งหนึ่งยางเส้นนี้ต้องถือว่าเป็นหนึ่งยางนำโชคและเป็นหนึ่งยางที่หายาก มีสีขาว โดดเด่นไม่เหมือนใคร ใครจะรู้เลยว่าแท้จริงแล้วต้องเป็นเซียนเป้ากบด้วย ผลของการประลองเป้ากบอย่างดุเดือด ทำให้กลุ่มเด็กมุสลิมนั้นเสียหนึ่งยางจนหมดตัว กลุ่มเด็กมุสลิมจึงเกิดอาการเซ็งไปตามๆ กัน แต่ด้วยความที่ต้องนั้นมีจิตใจที่ดีต่อผู้อื่น จึงคืนหนึ่งยางที่ได้ทั้งหมด กลุ่มเด็กจึงเกิดความซาบซึ้งใจและได้ยอมรับในตัวของต้อง ถึงแม้ว่าจะมีเชื้อชาติ ศาสนาและความเชื่อที่แตกต่างกัน แต่ต้องก็ไม่ได้คิดที่จะแบ่งแยกหรือแตกต่าง เพราะพวกเขาคือเพื่อน คือคนในสังคมเดียวกัน มิตรภาพจึงเกิดขึ้น แม้เป็นเพียงสังคมเล็กๆ แต่ถ้าสังคมเล็กๆ ทุกสังคมมีน้ำใจ มีมิตรภาพต่อกัน สันติสุขที่ยั่งยืนก็จะเกิดขึ้นได้ ทันใดนั้นเองออกหมดเวลาพักเที่ยงก็ดังขึ้น เด็กๆ ทุกคนจึงรีบวิ่งไปเข้าห้องเรียน และได้เหยียบย่ำเส้นกรอบที่ดีไว้จนจางหายไปนั่นเอง